

Vec C-530/09

Inter-**Mark Group sp. z o.o. sp. komandytowa**

proti

Minister Finansów

(návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu)

„DPH – Smernica 2006/112/ES – článok 52 písm. a) a článok 56 ods. 1 písm. b) a g) – Miesto zdaniteľných plnení – Daňový hraničný ukazovateľ – Vytváranie, nájom a montáž veľtrhových stánkov“

Abstrakt rozsudku

Daňové ustanovenia – Harmonizácia právnych predpisov – Dane z obratu – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty – Poskytovanie služieb – Určenie miesta daňovej povinnosti – Vytvorenie, časovo obmedzené poskytnutie a prípadne doprava a montáž veľtrhového alebo výstavného stánku

[Smernica Rady 2006/112, článok 52 písm. a) a článok 56 ods. 1 písm. b) a g)]

Smernica 2006/112 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa má vykladať v tom zmysle, že poskytovanie služieb, ktoré spočíva vo vytvorení, v časovo obmedzenom poskytnutí a prípadne v doprave a montáži veľtrhových alebo výstavných stánkov pre zákazníkov, ktorí predstavujú svoje tovary alebo služby počas veľtrhov a výstav, môže patriť do pôsobnosti:

- článku 56 ods. 1 písm. b) tejto smernice, ak je tento stánok zostavený alebo používaný na reklamné účely,
- článku 52 písm. a) uvedenej smernice, ak sa uvedený stánok vytvorí a poskytuje sa pre veľtrh alebo výstavu s témou kultúry, umenia, športu, vedy, vzdelávania, zábavy alebo podobných aktivít, alebo ide o stánok, ktorý zodpovedá modelu, ktorému organizátor veľtrhu alebo výstavy určil tvar, rozmer, zloženie materiálu alebo vzhľad,
- článku 56 ods. 1 písm. g) tej istej smernice, ak odplatné časovo obmedzené poskytnutie materiálnych prvkov predstavujúcich predmetný stánok predstavuje rozhodujúci prvok uvedeného plnenia.

Na to, aby mohla byť táto služba považovaná za reklamnú službu v zmysle uvedeného článku 56 ods. 1 písm. b), stačí, ak sa tento stánok používa na odovzdanie správy určenej na informovanie verejnosti o existencii alebo kvalitách výrobku alebo služby ponúkaných príjemcom služby na zvýšenie ich predaja, alebo je neoddeliteľnou súčasťou reklamnej kampane a prispieva k odovzdaniu reklamnej správy. Takým je najmä prípad, ak uvedený stánok predstavuje nosič na odovzdanie správy informujúcej verejnosť o existencii alebo kvalite výrobkov alebo slúži na organizáciu reklamných podujatí.

Naopak, ak stánok nespĺňa tieto podmienky, na to, aby mohlo byť uvedené poskytovanie služieb kvalifikované ako doplnkové v zmysle článku 52 písm. a) smernice 2006/112, je dôležité, aby bol stánok poskytnutý na veľtrh alebo na výstavu, ktoré sa konajú raz alebo opakovane, na určitom

mieste. Keže toto ustanovenie vyžaduje vybratie dane z pridanej hodnoty na mieste, kde sa služby fyzicky poskytnú, jeho uplatnenie na poskytnutie stánku, ktorý sa používa na mnohých veľtrhoch alebo výstavách konajúcich sa vo viacerých členských štátoch, by mohlo byť mimoriadne zložité a ohrozilo by tak spoľahlivý a správny výber uvedenej dane.

Napokon za predpokladu, že by dotknuté poskytovanie služieb nepatrilo ani pod článok 56 ods. 1 písm. b), ani pod článok 52 písm. a) smernice 2006/112, môže byť za uvedených podmienok a najmä v prípade, ak sa predmetný stánok používa počas viacerých veľtrhov alebo výstav, ktoré sa konajú v rôznych členských štátoch, kvalifikované ako nájom hmotného hnuteľného majetku v zmysle článku 56 ods. 1 písm. g).

Vnútroštátnym súdom, ktoré sú jediné príslušné na posúdenie skutkového stavu, prislúcha vzhľadom na okolnosti každého prípadu určiť základné charakteristiky predmetného poskytovania služieb na účely jeho kvalifikovania vo vzťahu k smernici 2006/112.

(pozri body 18, 20, 21, 26, 27, 32, 33 a výrok)

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 27. októbra 2011 (*)

„DPH – Smernica 2006/112/ES – článok 52 písm. a) a článok 56 ods. 1 písm. b) a g) – Miesto zdaniteľných plnení – Daňový hraničný ukazovateľ – Vytváranie, nájom a montáž veľtrhových stánkov“

Vo veci C-530/09,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu (Poľsko) z 26. októbra 2009 a doručený Súdnemu dvoru 18. decembra 2009, ktorý súvisí s konaním:

InterMark Group sp. z o.o. sp. komandytowa

proti

Minister Finansów,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia M. Safjan, M. Ilešič, J. J. Kasel (spravodajca) a M. Berger,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: K. Maláček, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. decembra 2010,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- Inter?Mark Group sp. z o.o. sp. komandytowa, v zastúpení: P. Ku?miak, poradca podatkowy, za právnej pomoci M. Witkowiak, ekspert,
 - po?ská vláda, v zastúpení: A. Kramarczyk, M. Szpunar a B. Majczyna, splnomocnení zástupcovia,
 - nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a C. Blaschke, splnomocnení zástupcovia,
 - grécka vláda, v zastúpení: Z. Chatzipavlou, G. Papagianni a G. Kanellopoulos, splnomocnení zástupcovia,
 - talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupky?a, za právnej pomoci F. Arena, avvocato dello Stato,
 - Európska komisia, v zastúpení: K. Herrmann a D. Triantafyllou, splnomocnení zástupcovia,
- po vypo?utí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 13. januára 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na za?atie prejudiciálneho konania sa týka výkladu ?lánku 52 písm. a) a ?lánku 56 ods. 1 písm. b) smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Inter?Mark Group sp. z o.o. sp. komandytowa (?alej len „Inter?Mark“), obchodnou spoločnosťou založenou podľa po?ského práva, ktorá je v Po?sku platcom dane z pridanej hodnoty (?alej len „DPH“), a Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu (riaditeľ Da?ovej komory v Poznani, ?alej len „Dyrektor“), ktorý koná v mene Minister Finansów (ministra financií), týkajúceho sa určenia miesta, kde sa poskytnutie služieb považuje na účely vybratia DPH za vykonané.

Právny rámec

Právna úprava Únie

3 ?lánok 45 smernice 2006/112 stanovuje:

„Miestom poskytovania služieb vz?ahujúcich sa na nehnuteľný majetok vrátane služieb realitných agentov a znalcov, ako aj služieb zameraných na prípravu a koordináciu stavebných prác, ako sú služby poskytované architektmi alebo podnikmi zabezpečujúcimi stavebný dozor je miesto, kde sa nehnuteľnosť nachádza.“

4 ?lánok 52 písm. a) tejto smernice stanovuje:

„Miestom poskytovania nižšie uvedených služieb je miesto, kde sa tieto služby fyzicky vykonávajú:

a) kultúrne, umelecké, športové, vedecké, vzdelávacie, zábavné alebo podobné aktivity vrátane aktivít organizátorov týchto aktivít a prípadne aj doplnkové služby.“

5 Podľa článku 56 ods. 1 písm. b) a g) uvedenej smernice:

„1. Miestom poskytovania nižšie uvedených služieb odberateľom usadeným mimo Spoločenstva alebo zdaniteľným osobám usadeným v Spoločenstve, ale v inom členskom štáte ako v štáte poskytovateľa, je miesto, kde má odberateľ zriadené sídlo svojej ekonomickej činnosti alebo stálu prevádzkarňu, pre ktoré sa služby poskytnú, alebo ak takéto sídlo ekonomickej činnosti alebo stála prevádzkarňa neexistujú, miesto, kde má trvalé bydlisko alebo kde sa obvykle zdržiava:

...

b) reklamné služby;

...

g) nájom hmotného hnuteľného majetku s výnimkou všetkých dopravných prostriedkov;

...“

Vnútroštátna právna úprava

6 Článok 27 ods. 2 bod 3 písm. a) zákona z 11. marca 2004 o dani z pridanej hodnoty (Ustawa z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, Dz. U. P. 54, publ. P. 535) v znení uplatnenom v týchto skutkových okolnostiach vo veci samej (aj keď len „zákon o DPH“) stanovoval:

„Pokiaľ ide o služby v oblasti kultúry, umenia, športu, vedy, vzdelávania, zábavy a im podobné plnenia, ako sú veľtrhy a výstavy, ako aj vedľajšie plnenia k týmto plneniam, miestom poskytovania týchto služieb je miesto, kde sa služby fyzicky vykonávajú...“.

7 Článok 27 ods. 3 zákona o DPH znie:

„Miestom poskytovania služieb uvedených v odseku 4, ktoré sú poskytované:

1. fyzickým osobám, právnickým osobám alebo organizačným jednotkám bez právnej subjektivity, ktoré majú sídlo alebo bydlisko na území tretieho štátu, alebo

2. zdaniteľným osobám, ktoré majú sídlo alebo bydlisko na území Spoločenstva, ale v inom štáte ako v štáte poskytovateľa služieb,

je miesto, kde má odberateľ služieb zriadené sídlo svojej ekonomickej činnosti alebo stálu prevádzkarňu, pre ktorú sú dotknuté služby poskytnuté, alebo ak takéto sídlo ekonomickej činnosti alebo stála prevádzkarňa neexistujú, miesto, kde má trvalé bydlisko alebo kde sa obvykle zdržiava.“

8 Podľa článku 27 ods. 4 bodu 2 zákona o DPH sa odsek 3 uplatňuje najmä na poskytovanie reklamných služieb.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

9 Dňa 11. februára 2009 spoločnosť InterMark požiadala, aby Dôktror podal písomný výklad ustanovení zákona o DPH týkajúcich sa určenia miesta poskytovania služieb nájmu stánkov na veľtrhoch a výstavách a určenia tohto miesta, ak sú tie isté služby poskytnuté subdodávateľom. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že otázka týkajúca sa subdodávky je v rámci tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania irelevantná.

10 Vo svojom návrhu spoločnosť InterMark opísala firmu, ktorú chce vykonať, ako firmu poskytujúcu v rozsahu obmedzenom poskytnutí veľtrhových a výstavných stánkov pre zákazníkov, ktorí predstavujú svoje výrobky a svoje služby počas týchto podujatí. Uvedenému poskytnutiu stánkov bude všeobecne predchádzať vypracovanie a vizualizácia projektu. Poskytnutie služieb môže prípadne zahŕňať prepravu súčastí stánku, ako aj jeho montáž na mieste organizácie veľtrhu alebo výstavy. Služby nájmu stánkov sú zabezpečené najmä pre zmluvných partnerov zo zahraničia, ktorí majú svoje sídlo alebo bydlisko na území členských štátov Únie alebo tretích štátov. Spoločnosť InterMark však nevykláda, že bude tieto služby poskytovať aj domácim subjektom. Predmetné stánky majú byť poskytované nájomcom na požadovanom území, ako aj na území členských štátov Únie a tretích štátov. Na konci zmluvy majú odberatelia tieto stránky vrátiť spoločnosti InterMark.

11 Podľa spoločnosti InterMark sa náklady na poskytnutie uvedených stánkov pridávajú k poplatkom, ktoré vystavovatelia platia organizátorovi predmetného podujatia za možnosť zúčastniť sa na tomto podujatí. Tieto poplatky zahŕňajú najmä náklady na zásobovanie, infraštruktúru veľtrhu, ako aj služby komunikácie s médiami. Za vybavenie a inštaláciu vlastného stánku je naopak zodpovedný každý vystavovateľ sám, ktorý na ten účel využíva služby spoločnosti InterMark. Organizátorom pripadá v celom rozsahu vstupné požadované od návštevníkov za vstup na niektoré veľtrhy a výstavy.

12 Vo svojej žiadosti spoločnosť InterMark spresnila, že služby, ktoré poskytuje, predstavujú podľa smernice 2006/112 reklamné služby. Subsidiárne by mohli byť predmetné služby kvalifikované ako nájom hnuteľných vecí, nehnuteľností a iné služby podobného druhu týkajúce sa hmotného hnuteľného majetku s výnimkou dopravných prostriedkov.

13 Dňa 4. mája 2009 Dôktror, ktorý konal v mene Ministerstva Financí, podal individuálny výklad, v ktorom uviedol, že služby, o aké ide v konaní vo veci samej, treba podľa článku 27 ods. 2 bodu 3 písm. a) zákona o DPH považovať za poskytnuté v mieste, kde sa fyzicky vykonávajú. Na podporu svojho výkladu Dôktror uviedol, že reklama je druh presvedčovacej komunikácie, ktorá zahŕňa techniky a formy, prostredníctvom ktorých sa upriamuje pozornosť na nejaký tovar, službu či myšlienku. Formy spoločnosti InterMark nie sú takýmto druhom komunikácie, ale skôr vedľajšími plneniami k organizácii veľtrhov a výstav.

14 Spoločnosť InterMark podala proti tomuto individuálnemu výkladu na vnútroštátny súd žalobu. Na podporu žaloby uvádzala, že výklad, ktorý podal Dôktror, odporuje najmä článku 52 písm. a) a článku 56 ods. 1 písm. b) a/alebo g) smernice 2006/112, ako aj judikatúre Súdného dvora, tak ako vyplýva z rozsudkov zo 17. novembra 1993, Komisia/Francúzsko (C-68/92, Zb. s. I-5881); Komisia/Luxembursko (C-69/92, Zb. s. I-5907) a Komisia/Španielsko (C-73/92, Zb. s. I-5997), ako aj rozsudkov z 26. septembra 1996, Dudda (C-327/94, Zb. s. I-4595); z 5. júna 2003, Design Concept (C-438/01, Zb. s. I-5617), a z 9. marca 2006, Gillan Beach (C-114/05, Zb. s. I-2427), týkajúcich sa šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23, ďalej len „šiesta smernica“).

15 Za týchto podmienok Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu rozhodol prerušiť

konanie a položi? Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„a) Má sa ustanovenie ?lánku 52 písm. a) smernice [2006/112] vyklada? v tom zmysle, že služby spo?ívajúce v ?asovo obmedzenom poskytnutí výstavných a ve?trhových stánkov zákazníkom, ktorí predstavujú svoje ponuky na ve?trhoch a výstavách, patria k doplnkovým službám uvedeným v tomto ustanovení k službám organizovania ve?trhov a výstav, t. j. k službám podobným niektorej z aktivít v oblasti kultúry, umenia, športu, vedy, vzdelávania ?i zábavy, ktoré podliehajú zdaneniu v mieste, kde sa služby fyzicky vykonávajú,

b) alebo je potrebné vychádza? z toho, že ide o reklamné služby, ktoré na základe ?lánku 56 ods. 1 písm. b) smernice [2006/112] podliehajú zdaneniu v mieste, kde má odberate? zriadené sídlo svojej ekonomickej ?innosti alebo stálu prevádzkare?, pre ktoré sa služby poskytnú, alebo ak takéto sídlo ekonomickej ?innosti ?i stála prevádzkare? neexistujú, v mieste, kde má trvalé bydlisko alebo kde sa obvykle zdržiava,

pokia? sa tieto služby týkajú ?asovo obmedzeného poskytnutia stánkov zákazníkom, ktorí predstavujú svoje ponuky na ve?trhoch a výstavách, pri?om tieto služby obvykle predpokladajú predchádzajúce vypracovanie projektu a vizualizácie stánku, a prípadne aj dopravu sú?astí stánku a jeho montáž na mieste konania ve?trhu ?i výstavy, a pokia? zákazníci poskytovate?a služby, ktorí predstavujú svoj tovar a služby, platia organizátorovi každej akcie len za možnos? zú?astni? sa na týchto ve?trhoch ?i výstavách osobitný poplatok, ktorý zah??a najmä náklady na zásobovanie, infraštruktúru ve?trhu, služby komunikácie s médiami at?.

Za vybavenie a inštaláciu vlastného stánku je zodpovedný každý vystavovate? sám a využíva služby, ktoré sú predmetom výkladu v prejednávanej veci.

Organizátori ve?trhov alebo výstav požadujú od návštevníkov za vstup zvláštne vstupné, ktoré prípadne usporiadate?ovi, a nie poskytovate?ovi služieb.“

O prejudiciálnej otázke

16 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, ?i sa má smernica 2006/112 vyklada? tak, že poskytovanie služieb, ktoré spo?íva vo vytvorení, v ?asovo obmedzenom poskytnutí a prípadne v doprave a montáži výstavných stánkov pre zákazníkov, ktorí predstavujú svoje tovary a svoje služby po?as ve?trhov a výstav, treba považova? za poskytovanie služieb, ktoré sú doplnkové k službám organizovania ?innosti uvedenej v ?lánku 52 písm. a) smernice 2006/112, alebo za reklamné služby uvedené v ?lánku 56 ods. 1 písm. b) uvedenej smernice.

17 Na ú?ely poskytnutia užito?nej odpovede vnútroštátnemu súdu treba najprv skúma?, ako to uvádzajú spoločnos? Inter?Mark a Komisia, ?i poskytovanie služieb, ktoré sú uvedené v prejudiciálnej otázke, môže patri? pod ?lánok 56 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112.

18 V tejto súvislosti treba pripomenú?, že Súdny dvor konštatoval, že na to, aby ?innos? na podporu predaja bolo možné kvalifikova? ako reklamné služby v zmysle ?lánku 9 ods. 2 písm. e) šiestej smernice, ktorého znenie je zhodné so znením ?lánku 56 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112, posta?uje, aby obsahovala odovzdanie správy ur?enej na informovanie verejnosti o existencii alebo o kvalitách výrobku alebo služby s cie?om zvýšenia ich predaja (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Francúzsko, už citovaný, bod 18).

19 Je to tak v prípade akejkolvek innosti, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou reklamnej kampane a ktorá z toho dôvodu prispieva k odovzdaniu reklamnej správy. Taký je prípad výroby reklamných nosičov využívaných na určitú reklamu (pozri rozsudok Komisia/Francúzsko, už citovaný, bod 19).

20 Z toho vyplýva, že poskytovanie služieb spočívajúcich v zostavení a časovo obmedzenom poskytnutí veľtrhového alebo výstavného stánku treba považovať za reklamnú službu v zmysle článku 56 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112, ak sa tento stánok používa na odovzdanie správy určenej na informovanie verejnosti o existencii alebo kvalitách výrobku alebo služby ponúkaných príjemcom služby na zvýšenie ich predaja, alebo je neoddeliteľnou súčasťou reklamnej kampane a prispieva k odovzdaniu reklamnej správy. Takým je najmä prípad, ak uvedený stánok predstavuje nosič na odovzdanie správy informujúcej verejnosť o existencii alebo kvalite výrobkov alebo slúži na organizáciu reklamných podujatí.

21 Naopak, ak stánok nespĺňa tieto podmienky, poskytovanie služieb, o aké ide v konaní vo veci samej, nemožno kvalifikovať ako reklamné služby v zmysle článku 56 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112.

22 V nadväznosti na to, keďže v takom prípade zamýšľané poskytovanie služieb nepatrí pod článok 56 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112, treba určiť, či toto poskytovanie služieb môže patriť pod článok 52 písm. a) tejto smernice.

23 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pokiaľ ide o poskytovanie služieb, ktoré môžu byť kvalifikované ako doplnkové vo vzťahu k innosti podobnej poskytovaniu služieb uvedených v článku 52 písm. a) smernice 2006/112, medzi ktoré patria innosti vykonávané organizátorom veľtrhov alebo výstav, Súdny dvor rozhodol, že spoločnou vlastnosťou rôznych kategórií plnení uvádzaných v článku 9 ods. 2 písm. c) šiestej smernice, ktorého znenie je zhodné so znením článku 52 písm. a) smernice 2006/112, je to, že sa vo všeobecnosti poskytujú pri príležitosti konkrétnych podujatí, a miesto, kde sa tieto komplexné plnenia fyzicky realizujú, je v zásade jednoduché identifikovať, lebo uvedené podujatia sa odohrávajú na presne stanovenom mieste (rozsudok Gillan Beach, už citovaný, bod 24).

24 Z toho vyplýva, že poskytovanie služieb, aké uvádza prejudiciálna otázka, možno kvalifikovať ako doplnkovú službu v zmysle článku 52 písm. a) smernice 2006/112, pokiaľ sa týka navrhnutia a časovo obmedzeného poskytnutia stánku pre veľtrh alebo výstavu s témou kultúry, umenia, športu, vedy, vzdelávania, zábavy alebo podobných aktivít, alebo stánku zodpovedajúcemu modelu, ktorému organizátor veľtrhu alebo výstavy určil tvar, rozmer, zloženie materiálu alebo vzhľad.

25 Napokon treba uviesť, že všetky oprávnené osoby, ktoré predložili Súdnemu dvoru pripomienky, pripustili, že v prípade vytvorenia a časovo obmedzeného poskytnutia stánku používaného pre potreby konkrétneho veľtrhu alebo výstavy treba služby považovať za doplnkové služby vo vzťahu k innosti, ktorú vykonáva organizátor takéhoto veľtrhu alebo výstavy, patriace pod článok 52 písm. a) smernice 2006/112.

26 V tejto súvislosti je dôležité, aby bol stánok poskytnutý na veľtrh alebo na výstavu, ktoré sa konajú raz alebo opakovane, na určitom mieste. Keďže článok 52 písm. a) smernice 2006/112 vyžaduje vybratie DPH na mieste, kde sa služby fyzicky poskytnú, uplatnenie tohto ustanovenia na poskytnutie stánku, ktorý sa používa na mnohých veľtrhoch alebo výstavách konajúcich sa vo viacerých členských štátoch, by mohlo byť mimoriadne zložité a ohrozilo by tak spoľahlivý a správny výber DPH.

27 Napokon za predpokladu, že v niektorých prípadoch by poskytovanie služieb, ktorých sa týka konanie vo veci samej, nepatriło ani pod ?lánok 56 ods. 1 písm. b), ani pod ?lánok 52 písm. a) smernice 2006/112, na ú?el poskytnutia užito?nej odpovede vnútroštátnemu súdu treba ur?i?, pod aké iné ustanovenie uvedenej smernice by toto plnenie mohlo patri?.

28 V tomto oh?ade treba konštatova?, že vzh?adom na charakteristiky uvedeného poskytovania služieb treba odplatné ?asovo obmedzené poskytnutie materiálnych prvkov predstavujúcich stánok za týchto podmienok považova? za rozhodujúci prvok tohto plnenia. Za takejto situácie musí by? predmetné plnenie kvalifikované ako nájom hmotného hnute?ného majetku v zmysle ?lánku 56 ods. 1 písm. g) smernice 2006/112. Ako vyplýva z bodu 26 tohto rozsudku, takým je najmä prípad, ak sa predmetný stánok používa po?as viacerých ve?trhov alebo výstav, ktoré sa konajú v rôznych ?lenských štátoch.

29 Treba doda?, že v každom prípade a nezávisle od situácie nemožno plnenie, ako je plnenie v konaní vo veci samej, a to v rozpore s tým, ?o uviedla nemecká vláda, považova? za poskytovanie služieb vz?ahujúcich sa na nehnute?ný majetok v zmysle ?lánku 45 smernice 2006/112.

30 Z judikatúry Súdneho dvora totiž vyplýva, že do pôsobnosti uvedeného ?lánku 45 môže patri? iba poskytovanie služieb, ktoré dostato?ne úzko súvisí s nehnute?ným majetkom [pozri analogicky rozsudok zo 7. septembra 2006, Heger, C?166/05, Zb. s. I?7749, bod 24, týkajúci sa výkladu ?lánku 9 ods. 2 písm. a) šiestej smernice].

31 Treba konštatova?, že v konaní vo veci samej zamýš?ané poskytovanie služieb nemá nijaký priamy súvis s nehnute?ným majetkom, lebo samotná skuto?nos?, že ve?trhový alebo výstavný stánok musia by? presne a do?asne inštalované na nehnute?nom majetku alebo vo vnútri neho, v tejto súvislosti neposta?uje.

32 Vnútroštátnym súdom, ktoré sú jediné príslušné na posúdenie skutkového stavu, prislúcha vzh?adom na okolnosti každého prípadu ur?i? základné charakteristiky predmetného poskytovania služieb na ú?ely jeho kvalifikovania vo vz?ahu k smernici 2006/112.

33 Vzh?adom na všetky tieto úvahy je potrebné na položenú otázku odpoveda? tak, že smernica 2006/112 sa má vyklada? v tom zmysle, že poskytovanie služieb, ktoré spo?íva vo vytvorení, v ?asovo obmedzenom poskytnutí a prípadne doprave a montáži ve?trhových alebo výstavných stánkov pre zákazníkov, ktorí predstavujú svoje tovary alebo svoje služby po?as ve?trhov a výstav, môže patri? do pôsobnosti:

- ?lánku 56 ods. 1 písm. b) tejto smernice, ak je tento stánok zostavený alebo sa používa na reklamné ú?ely,
- ?lánku 52 písm. a) uvedenej smernice, ak sa uvedený stánok vyvíja a poskytuje pre ve?trh alebo výstavu s témou kultúry, umenia, športu, vedy, vzdelávania, zábavy alebo podobných aktivít, alebo ide o stánok, ktorý zodpovedá modelu, ktorému organizátor ve?trhu alebo výstavy, ur?il tvar, rozmer, zloženie materiálu alebo vzh?ad,
- ?lánku 56 ods. 1 písm. g) tej istej smernice, ak odplatné ?asovo obmedzené poskytnutie materiálnych prvkov predstavujúcich predmetný stánok predstavuje rozhodujúci prvok uvedeného plnenia.

O trovách

34 Vzh?adom na to, že konanie pred Súdnyim dvorom má vo vz?ahu k ú?astníkom konania vo

veci samej incidenčny charakter a bolo zaaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených úastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Smernica Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa má vykladať v tom zmysle, že poskytovanie služieb, ktoré spoíva vo vytvorení, v časovo obmedzenom poskytnutí a prípadne v doprave a montáži veťrhových alebo výstavných stánkov pre zákazníkov, ktorí predstavujú svoje tovary alebo služby počas veťrhov a výstav, môže patriť do pôsobnosti:

- článku 56 ods. 1 písm. b) tejto smernice, ak je tento stánok zostavený alebo používaný na reklamné účely,
- článku 52 písm. a) uvedenej smernice, ak sa uvedený stánok vytvorí a poskytuje sa pre veťrh alebo výstavu s témou kultúry, umenia, športu, vedy, vzdelávania, zábavy alebo podobných aktivít, alebo ide o stánok, ktorý zodpovedá modelu, ktorému organizátor veťrhu alebo výstavy určil tvar, rozmer, zloženie materiálu alebo vzhľad,
- článku 56 ods. 1 písm. g) tej istej smernice, ak odplatné časovo obmedzené poskytnutie materiálnych prvkov predstavujúcich predmetný stánok predstavuje rozhodujúci prvok uvedeného plnenia.

Podpisy

* Jazyk konania: poština.